

Varga György

Köszöntő a házaspáros díszvacsorán

Balassi Bálint:
Hogy Júliára találá, így köszöne neki

*Ez világ sem kell már nekem
Nálad nélkül, szép szerelmem,
Ki állasz most énmellettem,
Egészséggel, édes lelkem?*

*Én bús szívem vidámsága,
Lelkem édes kívánsága,
Te vagy minden boldogsága,
Véled isten áldomása.*

*Én drágalátos palotám,
Jóillatú piros rózsám,
Gyönyörű szép kis violám,
Élj sokáig, szép Júliám!*

*Feltámada napom fénye,
Szemüldék fekete széne,
Két szemem világos fénye,
Élj, élj életem reménye!*

*Szerelmedben meggyúlt szívem
Csak tégedet óhajt lelkem,
Én szívem, lelkem, szerelmem,
Idvez légy, én fejedelmem!*

*Júliámra hogy találék,
Örömben így köszönék,
Térdet-fejet neki hajték,
Kin ő csak elmosolyodék.*

A mai esténk célja, hogy ünnepeljük a házasságot, ünnepeljük a szerelmet, ami a házasságban teljesedik ki, érik meg igazán azzá, amire teremtőnk adta. Esténk programja, a körülmények erre hangolnak, mi magunk is erre hangolódtunk.

A szerelmet nem kell bemutatnom. Aki itt van, az legalább egyszer már találkozott vele. Remélhetőleg ma este is mindenki magával hozta ezt a régi kedves ismerőst. Talán a házasságotok előterében van, akkor ez az este hozzájárulhat ahhoz, hogy ott is maradjon. Talán a házasságotokban a hát-

térben bújik meg, akkor ez az este hozzájárulhat ahhoz, hogy újra fontos személlyé váljon a házasságunkban.

A romantika maga a vágyódás. A romantikus életérzés legalapvetőbb eleme a vágyódás. A romantika a kapcsolatokban, a házasságban azokat a pillanatok, időszakokat jelenti, amikor ez a mindannyiunkban ott élő vágyódás valósággá is vált, vagy válik. A „pont olyan” pillanatok, élmények.

A költészet egyik meghatározása: érzelmi és képzeleti gazdagság. Ez a szerelemhez, romantikához leginkább illő irodalmi műfaj. Néhány évvel ezelőtt – készülve egy házaspáros alkalomra – kétszáz verset olvastam el. Volt közöttük ismert és nem ismert. Ezek közül hadd olvassak fel egyet, az érett szerelem egyik csodálatos versét, a hétköznapi romantika pillanatképét, aminek szíve-lelke a hűség és a szeretet.

Dsida Jenő: Ha valaki jönne

*Ha most valaki halkán idejönne,
idelopózna a hátam mögé
és megkérdezné: fáradt vagyok-é?*

*Kicsi kezét, mint tearózsa szírmát
finom-borzolón fürtjeimbe lökné
s én azt hinném, hogy úgy marad örökké.*

*Leoldaná selyempuha kendőjét
és vállamra tenné, hogy meg ne fázzam.
Ajkával mérné: nincs-e lázam?*

*Nem lenne szava, nézne csak,
míg én hallgatnék magamat keresve,
lelankadva egy félbemaradt versre...*

*S ha már szabályos lett a pihegésem
és lelkem földjén álm-eke szánt át, -
vigyázva, halkán elfödné a lámpát...*

A 25. zsoltár írja: „Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit”. (10. vers)

A hűség megkülönböztetett bánásmód. Neked, akihez hűséges vagyok, adok legelőször. Neked adom a legtöbbet, neked adom a legjobbat.

A hűség védelem és oltalom. Megvédelek, az ellened támadót is feltartom.

A hűség támogatás és segítség.

A hűség szerelmi zálog. Hűségemet adtam zálogul: mindaddig, amíg nálad van a hűségem, biztos lehetsz a szerelmemben.

A hűség jóindulat, különösen a letört, gyenge, szükségben, nyomorúságban lévő felé.

A hűség nem reagál, hanem deklarál. Hirdeti: ott voltam, amikor először megvállottam. Itt vagyok, ennyi év, ennyi öröm és próba után. Ott leszek, jó időben, rossz időben egyaránt. Ezt ígértük, erre tettünk fogadalmat Isten és emberek előtt: „Hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele tűrök, vele szenvedek, őt sem egészségében, sem betegségében, sem boldog, sem boldogtalan állapotában hűtlenül el ne hagyom”.

A hűség jellem kérdése. A hűséges házastárs megbízható, szavahihető. Ragaszkodik hitéhez, hogy házastársa az Istentől kapott „hozáálló segítőtárs”. Még akkor is, ha Isten kezében a házastárs az első számú jellemformáló eszköz, akin keresztül olyan mélyen nyúl bele lelkünkbe és jellemünkbe, mint senki más keresztül. Ez csak a hűség abroncsával

körbeölelt házasságban valósulhat meg, csak az ilyen házassági kapcsolatot nem kezdi ki a másik által kezdeményezett változás, változtatás igénye. A hűséget senki és semmi nem tudja kibillenteni. Ha mégis megtörténik ez, megkérdőjeleződik minden addigi szó, cselekedet és szándék, maga a jellem.

A hűség a szeretet párja. Az agapé-szereteté. A feltétel nélküli, a „szeretlek, pont” típusú szereteté. Amely kedvét leli abban, hogy egyoldalúan a másik javát szolgálja a maga költségére. Mert ő maga ilyen. Mert a másikat értékesnek tartja.

A szeretet és a hűség ezt mondja: ez mindig így lesz. Miközben elhangzik a következő vers, a házaspárok fogják meg egymás kezét, mintha ők mondanák egymásnak a hűségnek és szeretetnek ezt a vallomását (az utolsó sor megismétlésekor mondják egymásnak házastársuk nevét).

Robert Burns:

John Anderson, szívem, John

*John Anderson, szívem, John
kezdetben, valaha
hajad koromsötét volt
s a homlokod sima.
Ráncos ma homlokod, John,
hajad leng deresen,
de áldás ősz fejedre,
John Anderson, szívem.*

*John Anderson, szívem, John,
együtt vágunk a hegynek,
volt víg napunk elég, John,
szép emlék két öregnek.
Lefelé ballagunk már
kéz-kézben csöndesen,
s lent együtt pihenünk majd,
John Anderson, szívem.*

(Szabó Lőrinc fordítása)

